

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.045/2025/9.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Vincze Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Vincze Gyula irodavezető, címe)

Az alperes:

alperes neve (székhelye)

Az alperes képviselője:

(ügyvezető neve, címe)

A per tárgya:

Napidíj fizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 14.M.70.108/2024/14.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 14.M.70.108/2024/15.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy a felperes pártfogó ügyvédi díjának 78 %-át a felperes, míg 22 %-át az alperes viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének másodfokú eljárásban felmerült díját 100%-ban a felperes viseli.

Megállapítja, hogy a 23 932 (huszonháromezer-kilencszázharminckettő) forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2020. október 22-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel tehergépjárművezető munkakörben. Személyi alapbére 2022. január 1-től 260 000 forint/hó volt.

[2] A munkaszerződés 6. pontja alapján minden béren felüli egyéb juttatás önkéntes jellegű, amely nem alapoz meg a jövőre nézve hasonló igényt sem alapja, sem az összeg nagysága tekintetében és bármikor azonnali hatállyal egyoldalúan a munkáltató által visszavonható.

[3] A 2022. január 1-jén kelt a „Bérpótlék átalányok mértékéről – 2022. évben” elnevezésű munkáltatói tájékoztatás szerint a külföldi kiküldetéshez kapcsolódó elismert költségekről szóló 285/2011. (XII. 22.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) módosításáról szóló rendelkezés értelmében napidíj adható a munkavállaló részére, amennyiben megfelel a fenti jogszabályban rögzített feltételeknek. Ennek mértéke 2016. január 1-től 60 euró/nap. Az adható keret mértékéről a munkáltató havonta rendelkezik az

Szja tv. 5. § (2) bekezdése szerint az MNB hivatalos a megszerzés napját megelőző hónap 15. napján érvényes deviza árfolyamának alapulvételével vett forintra átszámított összegben.

[4] Az alperes 2020 novemberétől 2021 decemberéig havi végelszámolás elnevezéssel állította ki a bérjegyzéket, amely alapján a felperes részére törzsbér, havibér, bérpótlék, pótlékátalány bérkiegészítésként fizetett szabadság, illetve költségtérítésként adómentes külföldi kiküldetésért díj, valamint belföldi napidíj került elszámolásra.

[5] A felperes 2022 februárjában 20, márciusában 4 munkanapot dolgozott, ebben az időszakban 6 nemzetközi tehergépjármű menetlevelet és 12 belföldi fuvarlevelet állított ki. A felperes a menetlevelek alapján az alábbiak szerint teljesített külföldi kiküldetést:

1. A 0321242. számú menetlevél szerint 2022. február 3-án 8:00-tól február 4-én 17:15-ig, ami az indulás előtti határátlépést megelőző és hazaérkezést követő 1-1 óra hozzáadásával összesen 24 + 2 + 9 óra 15 perc, ami 2 nap kiküldetési időtartamnak felel meg.

2. A 0321243. számú menetlevél szerint 2022. február 8-án 8:20-tól 12:00-ig, azaz 3 óra 40 percet + 2 órát, összesen 5 óra 40 percet töltött külföldön; továbbá 2022. február 10-én 6:50-től február 11-én 9:15-ig, ami így összesen 24 óra + 2 óra + 1 óra 15 perc, ami összesen 1 nap kiküldetés időtartam.

3. A 0321244. számú menetlevél alapján február 15-én 7:50-től 10:25-ig tartózkodott külföldön, amely 4 óra időtartamnak minősül; továbbá február 17-én 8:55-től 12:50-ig, amely 3 óra 55 perc.

4. A 0321245. számú menetlevél alapján február 22-én 13:15-től február 23-án 12:40-ig, amely 1 nap kiküldetési időtartamnak felel meg. Február 25-én 06:30-tól 9:50-ig, amely 3 óra 20 percre felel meg.

5. A 0321246. számú menetlevél szerint március 01-én 7:45-től 11:00-ig, ami így 3 óra 15 percet tett ki.

6. A 0321247. számú menetlevél alapján március 03-án 7:40-től 11:30-ig tartózkodott külföldön, amely a további 2 óra hozzáadásával sem éri el a 8 óra kiküldetés időtartamát.

[6] 2022. február és március hónapban a felperes részére csak törzsbér, havibér, bérpótlék és pótlékátalány került kifizetésre 2022. március 11-én átutalás útján.

[7] Az alperes 2024. május 10-án a fenti időszakra további 8 705 forint pótlékátalány különbözetet fizetett meg a felperesnek.

A kereset és az ellenkérelem

[8] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 387 805 forint napidíj és ezen összeg után 2022. március 10-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat megfizetésére.

[9] Keresete indokaként előadta, hogy a munkaszerződésben foglaltaktól eltérően a munkáltatóval szóban abban állapodott meg, hogy egy napi munkavégzésért nettó 25 000 forint díjazásban részesül, ezzel szemben a perrel érintett 2022. február és március közötti időszakban az alperes mindösszesen nettó 212 195 forintot fizetett ki számára.

[10] A nettó 25 000 forint napi díjazás kapcsán hivatkozott arra, hogy az a Korm. rendelet 1. §-án alapuló költségtérítésből, továbbá üzemanyag-megtakarításból, valamint munkabérből áll.

[11] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására, a felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amely utóbbi mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: rÜkr.) 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani, azzal, hogy jogi képviselője ÁFA-körbe tartozik.

[12] Vitatta, a szóbeli megállapodás létrejöttét és ez alapján a 25 000 forintos napi díjazás megfizetésének kötelezettségét. A munkaszerződés alapján kizárólag munkabér fizetési kötelezettség terhelte, amelynek eleget tett. Minden a munkabéren felüli juttatás csupán adható a munkavállaló részére, ahogyan azt a munkaszerződés is rögzítette.

[13] Előadta továbbá, hogy a peres eljárás folyamatban léte alatt revízióval megállapította, hogy 8 705 forint pótlékátalány különbözettel tartozik a felperesnek, amit meg is fizetett számára.

Az elsőfokú bíróság ítélete és jogi indokai

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 88 656 forintot és ezen összeg után 2022. március 10-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak 5 125 forint elsőfokú eljárási illetéket. Megállapította, hogy a le nem rótt 8 175 forint illeték az állam terhén marad. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 19 208 forint elsőfokú perköltséget. Megállapította, hogy a „pártfogó ügyvédi díj 22 % mértékében az alperes pervesztes, míg a pártfogó ügyvédi díj 78 %-a az állam terhén marad”.

[15] Rögzítette, hogy az alperes a keresettel érintett időszakok kivételével a belföldi és külföldi kiküldetéshez kapcsolódóan költségtérítést fizetett a felperes részére.

[16] A lefolytatott tanúbizonyítás alapján nem találta igazoltnak a felperes állítását a felek között létrejött szóbeli megállapodásról, még azzal együtt sem, hogy a tanú előadása

szerint, aki naponta jár külföldre, annak a díjazása általában 20 000 és 35 000 forint között mozgott.

[17] A 2020. augusztus 12. és 2022. március 4. közötti időszak személyi jellegű egyéb (pótlékok, üzemanyag-megtakarítás) kifizetés keretébe eső gazdasági események bizonyítékainak, kiadási pénztárbizonylatainak beszerzésétől eltekintett, figyelemmel arra, hogy a felperes pótlék címén igényt nem érvényesített, üzemanyag-megtakarítást pedig a felperes – saját állítása szerint a keresettel érintett időszakban nem írt alá.

[18] Nem teljesítette a felperesnek az alperesi ügyvezetővel, illetve házastársával történt telefonos kommunikációjának lekérésére vonatkozó bizonyítási indítványt, mert az a tartozás vonatkozásában szintén nem bírt jelentőséggel.

[19] Nem látta alaposnak a felperes azon hivatkozását, hogy az állítása szerinti napi 25 000 forintos díjazás részét képezte az üzemanyag-megtakarítás, különösen azért, mert a perbeli felperesi állítás szerint ilyenről szóló iratot a keresettel érintett időszakban nem írt alá.

[20] Nem fogadta el az alperes azon érvelését, miszerint a költségtérítés csak adható a munkavállalónak. E körben hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 45. § (1) bekezdésére, 51. § (2) bekezdés és 57. § (1) bekezdés a) pontjára. Kifejtette, hogy a felek esetlegesen arra irányuló megállapodása, miszerint a munkaviszony teljesítésével felmerült szükséges és indokolt költségek megtérítése nem kötelezettség csak lehetőség, amit a munkáltató bármikor megvonhat, az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján semmisnek minősült volna, így arra az Mt. 29. § (3) bekezdése alapján a munkaviszonyra vonatkozó szabályt kell alkalmazni. Abból, hogy a felek a munkaszerződésben nem rendelkeztek kifejezetten a költségtérítésről, mint nem kötelezően fizetendő tételről, hanem minden bérrel felüli egyéb juttatás tekintetében rendelkeztek erről, és emellett a munkaszerződés módosításában is utaló szabályként hivatkoztak az Mt. rendelkezésre, arra a megállapításra jutott, hogy az alperes köteles volt a felperes részére 2022. február és március hónapra a belföldi vagy külföldi kiküldetéshez kapcsolódó költségeket megfizetni, ahogy ezt a keresettel érintett időszakot megelőzően is tette.

[21] A Korm. rendelet 3. § (1) és (2) bekezdés rendelkezéseit idézve megállapította, hogy az alperest az Mt. 51. § (2) bekezdés a) pontja alapján terhelte a Korm. rendelet szerinti költségtérítés megfizetése a felperes irányba a nemzetközi tehergépjármű menetlevelek alapján.

[22] A nemzetközi tehergépjármű menetlevelek vizsgálata során arra a megállapításra jutott, hogy kizárólag 4 nap volt beazonosítható, mint külföldi kiküldetési költségre jogosító időtartam. Utalt arra is, hogy a menetlevél adataiban a határátkelőhelyek pontosan nem kerültek feltüntetésre, így az előbbieken felüli külföldi kiküldetéssel töltött időtartam nem volt megállapítható.

[23] A belföldi kiküldetések vonatkozásában csak egy alkalom vonatkozásában állapította meg a kiküldetésben töltött időt. A többi menetlevél szerint ezek időtartama nem érte el a 6 órát, így a vonatkozó Korm. rendelet értelmében ezen időtartamokra költségtérítés

nem adható, de a felperes belföldi kiküldetés címén követelést nem is támasztott az alperessel szemben.

[24] Mindezeket összességében értékelve 4 nap vonatkozásában 60 euróval számolva 369,4 forint/euró árfolyamon mindösszesen 88 656 forintot talált megalapozottnak.

[25] Rögzítette, hogy az alperes 22 % mértékben, míg a felperes 78 %-ban lett pervesztes, ennek megfelelően rendelkezett a felmerülő eljárási illeték, valamint a pártfogó ügyvédi díj viseléséről, azzal, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményére figyelemmel a felperest terhelő költségek az állam terhén maradnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és az alperes keresete szerinti marasztalása, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása, továbbá az alperes első-, és másodfokú per költségekben történő marasztalása érdekében.

[27] Rögzítette, hogy jogalapjában egyetért az elsőfokú bíróság döntésével, fellebbezése oka az összegszerűség vonatkozásában eltérő álláspontja, amelynek lényege szerint az elsőfokú bíróság által megállapított 4 napon túl további napokra is megilleti külföldi kiküldetésért járó költségterítés.

[28] Érvéle szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, mivel a felperes valamennyi menetlevelet csatolta, ebből egyértelműen megállapítható, hogy külföldi tartózkodás összesen 17 napot tett ki. Álláspontja szerint a 0321241. számú menetlevél alapján 1 nap, a 0321242. számú menetlevél alapján 3 nap, a 0321243. számú menetlevél alapján 5 nap, a 0321244. számú menetlevél alapján 4 nap, míg a 0321245. számú menetlevél alapján 4 nap, mindösszesen 17 nap külföldi munkavégzés után 387 305 forint illetné meg.

[29] Jogi értékelés körében hivatkozott az Mt. 51. § (1) bekezdésében, 166. § (2) bekezdésében, továbbá a Korm. rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltakra.

[30] Előadta, hogy a külföldi fuvarok során tényleges költségeket visel, ezek fedezetét kizárólag a napidíj biztosítja, amelyet a munkáltató más módon nem térített meg. Az elsőfokú bíróság ítélete ezért aránytalanul korlátozta a jogos igényét, amelynek elutasítása méltánytalan és jogsértő.

[31] A munkáltató utasítása alapján külföldi áru fuvarozói munkakörben dolgozott, amely szükségszerűen magában foglalta a külföldön töltött napokat. Ezek mennyiségét a csatolt menetlevelek és a fuvarfeladatok, dokumentumok pontosan alátámasztják, így a külföldi tartózkodás ténye egyértelműen bizonyított. A napidíj célja a külföldi

munkavégzésből eredő többletköltségek megtérítése, ennek hiányában a munkavállaló olyan hátrányba kerül, amely ellentétes az Mt. elveivel.

[32] Az ítéltábla hiánypótló végzésében foglalt felhívására lényeges eljárási szabálysértést a Pp. 265. § (1) bekezdés és 206. § (1) bekezdésében előírt bizonyítékértékelési kötelezettség megsértésében jelölte meg, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a becsatolt menetlevelek tartamát nem vizsgálta meg teljeskörűen, ami a részére megállapított marasztalási összeget csökkentette. Álláspontja szerint a menetlevelek pontos, tételes áttekintésével a másodfokú bíróság orvosolni tudja az elsőfokú eljárás hiányosságát. Amennyiben azonban a bizonyítékok tágabb körű vizsgálata válik szükségessé (pl. az indulási és rakodási helyek, az úton töltött idő, vagy a feladat-végrehajtás részleteinek tisztázása), az meghaladhatja a másodfokú eljárás észszerű kereteit, ebben az esetben a Pp. 381. § alapján új eljárás lefolytatása indokolt.

[33] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, a felperes másodfokú perkötségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szól 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján létrejött ügyvédi megbízási szerződés szerint 100 000 forint ügyvédi munkadíjban jelölte meg.

[34] Hivatkozott arra, hogy a felperes által felhívott Pp. rendelkezések nem támasztják alá az általa hivatkozott lényeges eljárási szabálysértést, így annak megállapításának nincs helye.

[35] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete [45] bekezdésében a becsatolt valamennyi menetlevél tartalmát megvizsgálta, és az indokolásban levezetett számításokkal alátámasztotta, hogy a 0321242. számú menetlevél alapján 2 nap, a 0321243. számú menetlevél alapján 1 nap, a 0321245. számú menetlevél alapján 1 nap külföldi kiküldetés időtartamára jár költségterítés, míg a 0321244., 0321246., 0321247. számú menetlevelek után ilyen nem volt megállapítható. Ezek alapján kötelezte az alperest 88 656 forint megfizetésére, amely megfelel a menetlevelek által kétséget kizáróan alátámasztott tényeknek.

[36] Előadta, hogy a felperes sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésben nem adott elő eltérő számítási módot, nem alkalmazott és mutatott be olyan számszaki levezetést, amely alapján a 4 napot meghaladó időtartamban lenne jogosult napidíj elszámolására. Ezek hiányában pedig a Pp. 265. §-a alapján a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének következményét a felperes kell viselje.

[37] A felperes által vezetett menetlevelek adataiban a felperes felróható magatartásából kifolyólag a határátkelőhelyek, huzamosabb tartózkodásra szolgáló helyek pontosan nem kerültek feltüntetésre, a menetlevelekből teljes bizonyossággal megállapítható, több külföldi kiküldetéssel töltött időtartam nem volt feltárható, ahogy erre az elsőfokú bíróság is helyesen utalt. Utalt a Fővárosi Ítéltábla döntésében foglaltakra, amely szerint az okirat tartalma, mint bizonyíték a fél tényelőadási és tényállítási kötelezettségét nem pótolja. A felperes az elsőfokú eljárás során menetlevelek tartalmát nem vitatta, azok értelmezésére tényállítást nem tett, így az elsőfokú bíróság döntése megalapozott.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[38] A fellebbezés alaptalan.

[39] Az ítéltábla az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, arra a peres felek maguk sem hivatkoztak, így felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § szerinti korlátai között gyakorolta. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező fél milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól atekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

[40] A fellebbezési hivatkozások alapján elsőként az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy szükség van-e az elsőfokú bíróság ítéletének mérlegelésen alapuló hatályon kívül helyezésére. Bár a felperes erre irányuló fellebbezési kérelmét másodlagosként terjesztette elő, a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfogalmazásából következően az ügy érdemében történő döntésre akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének a Pp. 379–381. §-aiban írt esetei nem állnak fenn. A hatályon kívül helyezés iránti kérelem elbírálása tehát a Pp. ezen rendelkezéséből következően szükségszerűen megelőzi az érdemi döntést.

[41] A Pp. 381. §-ának alkalmazására akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértést követett el, amelynek orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű és emiatt szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése. Ugyanakkor az erre irányuló fellebbezési kérelem kapcsán is irányadóak a Pp. 371. § rendelkezései vonatkozásában korábban már előadottak, azaz, hogy a döntés korlátját képezi az, hogy azt milyen okból kéri a fellebbező.

[42] E körben a felperes ítéltábla hiánypótlási felhívására tett nyilatkozatában foglaltak voltak értékelhetők. A felperes ebben jelölte meg a hatályon kívül helyezés iránti kérelme alapjául szolgáló, állítása szerinti eljárási szabálysértést, indokolta azok ügy érdemére kihatását és a másodfokú eljárásban orvosolhatatlanságát, az elsőfokú eljárás megismétlésének szükségességét. Eljárási szabálysértésként hivatkozott a Pp. 265. § (1) bekezdésében és 206. § (1) bekezdésében előírt bizonyítékértékelési kötelezettség megsértésére. Az ügy érdemére kihatást abban jelölte meg, hogy ezen eljárási rendelkezéseket betartva a keresete szerinti döntést kellett volna hozni. Az orvosolhatatlansággal és az

elsőfokú eljárás megismétlésével kapcsolatban pedig mindössze a bizonyítékok tágabb körű vizsgálatának szükségességére utalt.

[43] Az ítéltáblának tehát a fellebbezés korlátaira figyelemmel e hivatkozások vonatkozásában kellett azt vizsgálnia, hogy azok megalapozzák-e a Pp. 381. §-ában foglalt konjunktív feltételeket. Hangsúlyozandó, a konjunktív feltételek akár egyikének hiánya is kizárja a Pp. 381. § alkalmazásának lehetőségét.

[44] Az előbbiek miatt a konjunktív feltételekkel kapcsolatban az ítéltábla elsőként azt emeli ki, hogy a felperes fellebbezésében az eljárás megismétlése indokaként a bizonyítékok tágabb körű vizsgálata szükségességének (pl. az indulási és rakodási helyek, az úton töltött idő, vagy a feladat-végrehajtás részleteinek tisztázása) a lehetőségét vetette fel, amely – terjedelme miatt – a másodfokú eljárás kereteit meghaladja. Ugyanakkor a felperes a kereseti kérelmével érvényesített külföldi kiküldetések után fizetendő költségtérítés iránti igény elbírálásához szükséges bizonyítékok (menetlevelek) a perben rendelkezésre álltak, azok alapján a felperesi kereseti kérelme elbíráható volt, így további bizonyítás lefolytatása nem volt szükséges.

[45] A konjunktív feltételek közül tehát a másodfokú eljárásban orvosolhatatlanságot és az elsőfokú eljárás megismétlésének szükségességét a felperes nem tudta meggyőző indokkal alátámasztani, ami a fent kifejtettek szerint önmagában akadályozza az ítélet Pp. 381. §-a alapján történő hatályon kívül helyezésének.

[46] Az előbbiek miatt nincs jelentősége a további feltételek teljesülésének, azonban azokkal kapcsolatban az ítéltábla megjegyzi az alábbiakat:

[47] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással kapcsolatos „bizonyítékértékelési kötelezettség” nem a Pp. 265. § (1) bekezdésének és nem is a Pp. 206. § (1) bekezdésének rendelkezésein alapul. Előbbi ugyanis a bizonyítási érdek szabályait, míg utóbbi a viszontkereset-levél visszautasításának eseteit tartalmazza. A bizonyíték-mérlegelő tevékenységet és az abból levont jogi következtetést, – amelyet a Pp. 279. § (1) bekezdése szabályoz – a másodfokú bíróság nem a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi, hanem a Pp. 369. § (3) bekezdés szerinti anyagi jogi felülbírálat keretében vizsgálhatja az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem esetén. Miután a felperes anyagi jogi felülbírálatot is lehetővé tevő tartalmú fellebbezési kérelmet is előterjesztett, az ítéltábla az anyagi jogi felülbírálat körében vizsgálta az elsőfokú bíróság fellebbezésben sérelmezett bizonyíték-mérlegelési tevékenységét.

[48] Olyan további eljárási szabálysértést pedig az ítéltábla nem észlelt [Pp. 370. § (3) bekezdés], amely a Pp. 381. § szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezést tette volna szükségessé. Mindezek okán a felperes hatályon kívül helyezésre irányuló másodlagos fellebbezése alaptalan volt.

[49] A felperes elsődleges fellebbezésében az anyagi jogi felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását kérte.

[50] Helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a felperes fellebbezési kérelme ugyan tartalmazott határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését a másodfokú bíróság mennyiben változtassa meg [Pp. 371. § (1) bekezdés b) pont első fordulat] ugyanakkor azt, hogy a megváltoztatásra milyen okból kerüljön sor, fellebbezésében részletesen nem fejtette ki. A fellebbező félnek azonban fellebbezésében elő kell adnia a kérelem indokait is [Pp. 371. § (1) bekezdés b) pont második fordulat], vagyis kellő részletességgel ki kell fejtenie azt is, hogy a fellebbező fél az elsőfokú ítéletet milyen okból tartja sérelmesnek.

[51] A felperes csupán állította, hogy mindösszesen 17 napot tartózkodott úgy külföldön, hogy az a külföldi kiküldetéshez kapcsolódó elismert költségterítést eredményezhetett volna, ugyanakkor nem jelölte meg azt, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének [45] bekezdésében részletesen levezetett számítást miért nem találja megfelelőnek, azon kívül, hogy az egyes menetlevelek vonatkozásában megjelölte, hogy álláspontja szerint hány napot kellett volna elszámolni. Az elsőfokú bíróság ítéletében a Korm. rendelet 3. § (1) és (2) bekezdés rendelkezéseinek ismertetését követően tételesen számba vette a felek által nem vitatott menetleveket, az azokon nyilvántartott időtartamok alapján álláspontja szerint elszámolható tényleges külföldi tartózkodások időtartamát. Ez alapján rögzítette a külföldi kiküldetések időtartamát, amely után az akkor hatályos mérték szerinti 60 eurónak megfelelő forintösszeg megtérítésre kötelezte az alperest. Ezek kapcsán a fellebbezés érdemi, a vitatás kellően részletezett indokait is tartalmazó hivatkozást, azaz azt, hogy a felperes miért jogosult magasabb összegű napidíjra, mint amit az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított, nem tartalmazott.

[52] A fellebbezésben mindezek mellett meg kell jelölni azt az anyagi vagy eljárásjogi jogszabálysértést, amelyen a fellebbezés alapul, amelyet az elsőfokú bíróság a fellebbező álláspontja szerint elkövetett [Pp. 371. § (1) bekezdés c) pontja].

[53] A felperes „jogi értékelés” címszó alatt, megjelölte ugyan az Mt. 51. § (1) bekezdését – szöveges kifejtése alapján helyesen Mt. 51. § (2) bekezdés a) pontját –, a 166. § (2) bekezdését, valamint a Korm. rend 3. § (2) bekezdését, de hogy azokat az alperes miként szegte meg, azt nem:

[54] Emellett megjegyzendő az Mt. 51. § (2) bekezdés a) pontjának rendelkezésére alapította az elsőfokú bíróság is az alperes marasztalását, így ezen jogszabályhely megsértése a fent hiányolt indokolás nélkül nem értelmezhető. Az Mt. 166. § (2) bekezdése a munkáltató kártérítési felelőssége alól mentesülés eseteit taglalja, ami a jelen jogeset elbírálása során nem bír jogi relevanciával, míg a Korm. rendelet hivatkozott 3. § (2) bekezdése a fellebbezés szöveges hivatkozásától eltérően az ugyanazon a naptári napon kezdődő, ismétlődő, 24 óránál rövidebb, egymást követő kiküldetések esetén az időtartam meghatározására választható egybeszámítás szabályait tartalmazza. Mindezekre tekintettel a fellebbezésben hivatkozott anyagi jogszabálysértés nem volt beazonosítható.

[55] A határozott, indokolást is tartalmazó fellebbezési kérelem és a jogszabálysértés megjelölése a fellebbezés egymással szorosan összekapcsolódó kellékei, amelyek a másodfokú eljárás, a másodfokú bíróság döntésének kereteit meghatározzák. Érdemben a

fellebbezés csak akkor és annyiban bírálható el, amennyiben a kötelező tartalmi kellékeket hiánytalanul tartalmazza.

[56] Tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezése sem a megváltoztatás indokait, sem a megsértett anyagi jogszabályi rendelkezéseket nem tartalmazta megfelelően, így a fellebbezést – a felülbírálati jogkör korlátaira tekintettel – az ítéltábla a fentiekben kifejtetteken túl nem vizsgálhatta.

[57] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy a felperes pártfogó ügyvédi díjának viselése kapcsán az elsőfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy annak „pártfogó ügyvédi díj 22 % mértékében az alperes pervesztes, míg a pártfogó ügyvédi díj 78 %-a az állam terhén marad”. A Pp. 101. § (3) bekezdése alapján ugyanakkor a bíróság az eljárást befejező vagy az eljárás megszűnését megállapító határozatában – a díj összegének meghatározása nélkül, az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozó szabályok alkalmazásával – megállapítja, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére melyik fél köteles. Sem a pernyertesség aránya, sem az esetleges költségkedvezmény jogkövetkezményeinek levonása nem az ítélet rendelkező részére, hanem az ítélet indoklására, illetve a jogi segítségnyújtó szolgáltatnak megküldött értesítésre tartozó kérdés.

[58] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a fenti pontosítással – helybenhagyta.

[59] A felperes fellebbezése teljes egészében alaptalan, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes ügyvédi munkadíjának megfizetésére, amelynek mértékét az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a csatolt megbízási szerződés szerint 100 000 forint összegben állapított meg, amely összeget ÁFA nem terhel.

[60] A felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a feljegyzett másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad [Pp. 525. §; 95. § (1) bekezdés, 102. § (6) bekezdés; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés].

[61] A Pp. 101. § alapján az ítéltábla megállapította, hogy a felperesi pártfogó ügyvéd díjának viselésére a másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztes felperes köteles. A jogerős határozatról – eljárási szakaszonként megállapított – adatok jogi segítségnyújtó szolgálattal történő közléséről az elsőfokú bíróság intézkedik.

[62] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[63] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2026. március 26.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró